

tales mange stærke og fordømmende Ord, som vi kende fra den ny Baatts Bog. Disse to Heste spændes foran. Men saa bagved spændes Loven af 1874 tillige med alle Reglementerne. Det er ogsaa to stærke Heste, der saaledes staa og trække tilbage, og man kommer derfor ikke af Stedet. Saadan er Stillingen for Djævlket; men vi maa bryde den Stilling. Vi maa spænde de bageste Heste fra; vi maa spænde Bestemmelserne i Loven af 1874 fra, for saa vidt de gaa ud paa at hæbde den offentlige Prostitution; hvad der staar i Loven om Forebyggelsesmidler mod Utugt og Modarbejdelse af den veneriske Sygdom, bliver naturligvis staaende. Det er dette, 264,000 af Landets Børn have bedt os om for 5 Mar siden; men vi have været betænkelige og have villet overbejse Sagen meget nøje i Forvejen, inden vi foretog noget i den. Det er nu det, som dette Lovforslag spørger os om, om vi ville spænde disse Heste fra eller ikke. Der er mange, der sige: Det er godt med de to Heste bag ved, thi, sige de, der ved skal der værnes om Sædeligheden, det skal forebygges veneriske Sygdomme, Syphilis. Men nu have de statistiske Tabeller vist, at denne Lov gør aldeles ingen Nytte, og selv om man ogsaa sagde, at den gjorde Nytte, og sagde, at Sædeligheden er bleven større, og de veneriske Sygdomme ere bleven indskrænkede, saa bryder jeg mig alligevel ikke en Øjeblik om det, fordi det er imod Guds klare Bud, og her gælder Ordet: „Man skal give Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.“ Naar der er Strid imellem, hvad Loven forlanger, og hvad Guds Ord forlanger, saa bør man følge Guds Ord. Dette vil man nok være med til at sige, men man vil ikke leve efter det, man vil kun have det som en Talemaade, og naar det kommer an paa at leve der efter, saa slaar det Glip. Men vi bør ikke holde paa en Lov, som er umoralisk; thi derved fordærves Folket. Folkets største Alenodie er dets Sædelighed — ødelægges Folkets Sædelighed, saa ødelægges Folket, det viser Historien.

Nu kan et Selvtab, som vil modarbejde den offentlige Prostitution, aldeles ikke komme til det. Se vi f. Eks. hen til Midnatsmissionen, saa vide vi af Sager fra Politiretten, f. Eks. nu ganske nylig, at denne modarbejdes. Formanden i Midnatsmissionen, en Hædersmand i enhver Retning, stod i en saadan Gade overfor et Skøgehus i December Maaned i Fjor og advarede et Par unge Menneſter imod at gaa ind, om de ikke vilde for Guds Skyld, at de saa dog for deres egen Skyld og for deres Foræl-

dres og Sødsfendes Skyld vilde lade være. Der kom saa en Mand til, og Formanden for Midnatsmissionen troede, at det var en civil Mand, og sagde derfor til ham: „Hvad har De med det at gøre“. Manden knapbede da sin Frakke op og viste, at han hørte til Politiet, og sagde da til denne Hædersmand — jeg skal gjerne nævne hans Navn: det er Grev Moltke — „Bærsgo', De følger med til Politistationen“, og der til Grev Moltke saa en Frettesættelse og mente saa, at den Sag var færdig dermed. Men Støgens Værtinde fandt paa noget andet og skæbnede Grev Moltke for Politiretten, fordi han, som hun paastod i sin Klage, førte en økonomisk Kamp imod hende. Grev Moltke blev tilfaldt til Politiretten og blev, fordi han vilde advare disse Menneſter mod at gaa ind til Støgen; dømt, fordi han havde ført økonomisk Kamp imod Skøgeværtinden, dømt til at betale en Bøde paa 15 Kroner. Men naar dette skal gælde for at være økonomisk Kamp mod Skøgehusene, saa maa Staten ogsaa føre den samme Kamp igennem Kirker og Skoler. Jeg siger nu intet om Dommeren; thi Dommeren dømmes, som Loven nøder ham til at dømme; men det er en uretfærdig, en hæstiaſk Lov. Tænk, at en Fader f. Eks. kom i en saadan Gade, og han traf sin Søn og sagde til ham: Lad være for Guds Skyld at gaa ind i det Hus, og der saa kom en Politibetjent, maatte civil, og forhød ham at give den unge Mand det velmente Raad; og hvis han dog vedbliver, saa kan Faderen, for at give sin Søn en saadan Raamindelse, første Gang det sker, blive idømt en Mulkt paa 15 Kroner. Dette var blot et Eksempel, men der er mange flere Historier, som ere af meget værre Art, og som have et saa hæstiaſk Indhold, at jeg ikke tør fortælle dem for det ærede Ting, da jeg er bange for den højtærede Formands Klotte, endstønt de ere den rene Sandhed. Jeg vil derfor gemme dem til en anden Gang, naar der maatte kan blive bedre Brug for dem. Man forvirrer fuldstændig Folks Begreber; derfor er det rigtigt af Sundhedskollegiet, naar det siger, at denne Lov virkelig beforder Folks Sædelighed — det indrømmer Sundhedskollegiet, at den gør —, og at den virker til Udredelse af den veneriske Syge. Sagen er, at fordi vi have en Prostitution, saa have vi veneriske Sygdomme. Straffen følger med Lysten, saaledes har Forsynet indrettet det. Derimod i Aalborg, Aarhus og Kolding er Sundhedsstilstanden meget bedre end her, netop fordi de ingen Prostitution have. Skaf By- og Landkommuner Prostitutionen, saa skulle de ogsaa straks saa venerisk Syge